



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **H. D. V.**, narozen dne XX. XX. XXXX, státní příslušnost
Vietnamská socialistická republika, místo pobytu v ČR: Ch.,
zastoupen: Mgr. Petr Václavek, advokát, Opletalova 25, 110 00
Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 1. 2020, č. j. MV-179264-5/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 28. 1. 2020, č. j. MV-179264-5/SO-2018 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen

„prvoinstanční orgán“), ze dne 25. 10. 2019, č. j. OAM-690-20/ZR-2019 (dále též „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým bylo I. žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle ust. § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), II. podle ust. § 77 odst. 3 citovaného zákona stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

Žalobní body

2. Žalobce nejprve pouze obecně namítal porušení ust. § 2, § 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“), a dále § 77 odst. 1 písm. h) a § 174a zákona o pobytu cizinců, aniž by současně konkretizoval, v čem jím namítaná porušení citovaných ustanovení měla spočívat.
3. Dále žalobce napadl způsob, jakým se žalovaná vypořádala s odvolací námitkou týkající se nedostatečně zjištěného stavu věci ve smyslu ust. § 50 odst. 3 správního řádu upravujícího řízení z moci úřední, a to především ve vztahu k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Přestože zákonné ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců explicitně nevyžaduje posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, měl se jím správní orgán zabývat, a to s ohledem na čl. 34 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech [srov. např. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 50 A 13/2018 či 57 A 4/2018, rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 14. 3. 2018 sp. zn. 6 Azs 422/2017 či ze dne 10. 5. 2017 sp. zn. 6 Azs 201/2016, či ze dne 14. 2. 2020 č. j. 5 Azs 383/2019-40]. Správní orgány se měly tedy podle jeho názoru problematikou jeho soukromých a rodinných poměrů blíže zabývat, aby řádně zjistily skutkový stav věci. Správní orgány si v tomto směru opomněly vyžádat rozhodnutí o podmíněném propuštění žalobce, aby mohly posoudit chování žalobce ve výkonu trestu, resp. případná rizika spojená s osobou žalobce do budoucna (k uvedenému žalobce odkázal na výše citovaný rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2020 č. j. 5 Azs 383/2019-40). Již to odůvodňuje námitku o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, neboť žalovaná operuje s typem trestné činnosti, ale již nezjišťuje další skutečnosti, jako je právě propuštění po polovině výkonu trestu odnětí svobody.
4. Kromě nedostatečně zjištěného skutkového stavu ohledně přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života žalobce dále namítal, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s odvolací námitkou týkající se přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do jeho soukromých a rodinných poměrů. Žalobce uvedl, že pojem nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života je neurčitým právním pojmem a nikoliv správním uvážením, a správní orgány nesplnily hlediska, která jsou nutná zvážit v případě takového neurčitého právního pojmu. K tomu odkázal na rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2014 č. j. 5 As 102/2013-34, ve kterém je uvedeno, že: *„Mezi hlediska, která berou soudy v imigračních případech v potaz, patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na*

základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.) imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince.“ Tím, že správní orgány absentovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí jak k osobě žalobce, tak k jeho rodinným příslušníkům, způsobily nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí. Žalobce dále uvedl, že do České republiky (dále též „ČR“) přicestoval před více než 17 lety. V ČR si vytvořil silné rodinné, ekonomické a sociální vazby. Má zde rodinu (manželku a dvě dcery) a spoustu přátel. Manželka a děti jsou na něm emočně a sociálně závislé a případné odloučení by mělo fatální zásah do života celé rodiny.

5. Rozhodnutí je podle žalobce rovněž nepřezkoumatelné z důvodu nepřiměřenosti rozhodnutí vůči nezletilým dětem žalobce pro rozpor s Úmluvou o právech dítěte, a to především s jejím čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1. Žalobce dále poukázal na směrnici Rady EU č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny. Dle uvedených předpisů mají státy při posuzování pobytových záležitostí dbát na to, aby byl brán náležitý ohled na nejlepší zájmy nezletilých dětí. Žalobce nesouhlasí s názorem žalované, že nemůže dojít k porušení Úmluvy o právech dítěte, neboť není nikde zaručeno právo, aby děti žily s rodiči v jednom státě. Toto bere žalobce jako omlouvání absence dostatečných skutkových zkoumání a správních úvah ohledně zásahu do života dětí, a má-li tedy tomu tak být, musí správní orgán v řízení z úřední povinnosti dle ust. § 50 odst. 3 správního řádu, učinit dostatečné kroky, aby mohl dojít k tomuto závěru. Pouhá skutečnost, že toto právo (jak říká žalovaná) explicitně nevyplývá z Úmluvy o právech dítěte, nemůže obstát ve světle ust. § 3 správního řádu ve vztahu právě k nedostatečně zohledněnému zájmu dítěte, které má být středobodem úvah a zájem právě nezletilých dětí má rozhodující význam.

Vyjádření žalované

6. Ve vyjádření k žalobě žalovaná nejprve stručně shrnula dosavadní průběh řízení a uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Jednání před krajským soudem

7. Dne 27. 5. 2020 proběhlo před zdejším soudem jednání ve věci samé, jehož se zúčastnil zástupce žalobce i zástupkyně žalované. Při jednání zástupce žalobce setrval na své argumentaci uvedené v žalobě a uvedl, že přestože není v zákoně explicitně stanovena povinnost správního orgánu zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobce, platí, pokud jsou zde indicie a aktivní snaha účastníka řízení, že správní orgán je povinen dopad rozhodnutí do jeho života zkoumat. V této souvislosti odkázal na aktuální rozhodnutí NSS ze dne 16. 3. 2020 č. j. 5 Azs 404/2019-28, ze dne 17. 4. 2020 č. j. 5 Azs 94/2019-33 a ze dne 18. 5. 2020 č. j. 5 Azs 28/2020-38. Z uvedených rozhodnutí vyplývá, že pokud je namístě provést, test proporcionality rozhodnutí, je nutné jej provést řádně a kompletně a vypořádat jednotlivé námitky účastníka řízení. V případě žalobce nebyl test proporcionality proveden řádně, nebyla zohledněna závažnost spáchaného trestného činu, chování žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody a to, zda byl propuštěn na svobodu. Zástupkyně žalované nesouhlasila s argumenty žalobce, když měla za to, že přiměřenost rozhodnutí byla řádně posouzena a odůvodněna. Žalobce neuvedl žádný konkrétní zásah rozhodnutí do jeho života, a proto případná obecnost rozhodnutí vychází z pasivity žalobce. Ve svých konečných návrzích setrvaly obě strany na svých požadavcích, tj. ze

strany žalobce, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno, a ze strany žalované, aby byla žaloba zamítnuta. V průběhu ústního jednání nebyly předkládány žádné nové listiny ani navrhovány žádné nové důkazy.

Posouzení věci krajským soudem

8. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
9. Žaloba je nedůvodná.
10. Ze správního spisu vyplývají pro rozhodnutí ve věci následující právně významné skutečnosti. Správní orgán I. stupně zahájil oznámením ze dne 18. 3. 2019 se žalobcem z moci úřední dle ust. § 46 odst. 1 správního řádu řízení pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Součástí správního spisu je rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 4. 2015, č. j. 4 T 1/2015-2959, a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 7. 2015, č. j. 12 To 35/2015-3148. Z citovaných rozsudků vyplývá, že žalobce byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 8 let, a to pro spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle ust. § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Součástí správního spisu jsou dále výstupy z cizineckého informačního systému, vztahující se k rodinným příslušníkům žalobce. Rovněž je zde založeno vyjádření žalobce ze dne 10. 9. 2019, ve kterém uvedl, že má na území ČR manželku a nezletilou dceru. Vzhledem k tomu, že obě mají v ČR povolen trvalý pobyt, mělo by případné zrušení žalobcova pobytu fatální dopad do soukromého a rodinného života žalobce a celé jeho rodiny. Žalobce dále uvedl, že úkolem správního orgánu je zjistit řádně skutkový stav, k čemuž je zapotřebí vyslechnout žalobce, manželku a jeho dcery a případně nechat zpracovat stanovisko OSPOD. Rovněž je třeba zhodnotit veškeré vazby, které má žalobce na území.
11. Na základě zjištěných skutečností správní orgán I. stupně vydal dne 25. 10. 2019 pod č. j. OAM-690-20/ZR-2019 rozhodnutí, kterým rozhodl tak, I. platnost povolení k trvalému pobytu se dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců ruší; II. podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se žalobci stanovuje lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že byla z důvodu odsouzení žalobce za trestnou činnost splněna podmínka dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, a bylo namíste žalobce povolení k pobytu zrušit. Přestože dle vyjádření správního orgánu I. stupně nebylo jeho povinností zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, dospěl k závěru, že zásah do života žalobce, jeho manželky a dcery, nebude nepřiměřený. Správní orgán I. stupně neprovedl žalobcem navrhované důkazy (výslech a stanovisko OSPOD), neboť správní orgán nemá povinnost se přiměřeností dopadů rozhodnutí zabývat a provedení navržených důkazů by tak bylo nadbytečné. Ve svém rozhodnutí se správní orgán rovněž zabýval veřejným zájmem, resp. porovnával zásah rozhodnutí do práv žalobce s veřejným zájmem ČR na pobytu osob, které byly odsouzeny k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a dospěl k závěru, že veřejný zájem společnosti převládá nad osobními zájmy žalobce. Právo pobývat na území cizího státu nepatří do kategorie základních lidských práv a svobod. Rovněž nebude porušena Úmluva o lidských právech. Nelze dávat na roveň soudní vyhoštění udělené v rámci trestního řízení a zrušení povolení k trvalému pobytu. Soudní vyhoštění jednoznačně zakazuje pobyt cizince v ČR, kdežto

řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu cizinci pouze odebírá nejvyšší pobytové oprávnění, které může cizinec získat. Z čl. 8 Úmluvy může správní orgán v daném případě do soukromého nebo rodinného života zasáhnout v rozmezí stanoveném zákonem, tedy zde zákonem o pobytu cizinců. Toto řízení se vede z důvodu závažného narušení veřejného pořádku (nepodmíněné odsouzení k trestu odnětí svobody na 8 let za drogovou trestnou činnost), ochrany většinové společnosti a rovněž i z důvodu možného předcházení zločinnosti, a zrušení trvalého pobytu tak nelze považovat za nepřiměřené s ohledem na čl. 8 Úmluvy.

12. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaná zrekapitulovala průběh správního řízení a vyjádřila se k odvolacím námitkám. Žalovaná se ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně, že je dán důvod pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. K posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaná uvedla, že k aplikaci § 174a zákona o pobytu cizinců může dojít teprve tehdy, pokud to zákon v tom kterém případě ukládá. Správní orgán I. stupně se námitkou zásahu do soukromého a rodinného života zabýval v kontextu rozsudku českých soudů, Soudního dvora EU, Úmluvy o lidských právech, toto hodnocení provedl, a žalovaná se s jeho závěrem ztotožnila. Žalovaná se rovněž zabývala odvolací námitkou ohledně možnosti (ne)aplikace § 87l odst. 1 zákona o pobytu na žalobcův případ namísto užitého § 77 odst. 1 písm. h) citovaného zákona. Žalovaná se také zabývala podrobněji hodnocením přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Konkrétně uvedla, že žalobce je zdravý, dospělý jedinec, v produktivním věku, který by měl být schopen se o sebe i o rodinu postarat, a to i mimo území ČR. Žalobcem popsané rodinné vazby samy o sobě nesvědčí o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalobce je podruhé rozvedený, v ČR má sice nezletilé dítě, ale to samotné není důvod pro tvrzení o nepřiměřenosti. Ve své domovské zemi má syna. Je zřejmé, že i přes dlouhý pobyt v ČR se žalobce do společnosti plně neintegroval. Žalobcova rodina již zažila odloučení, a to v důsledku trestního stíhání žalobce. Žalovaná dále uvedla, že zrušení povolení k trvalému pobytu není ani v rozporu s Úmluvou o právech dítěte, která připouští i oddělení dítěte od rodičů, a to v čl. 9 odst. 3. Úmluva nestanovuje, že oba rodiče musí s dítětem žít v jednom státě, naopak zaručuje právo na pravidelné osobní kontakty. Je tedy na zvážení žalobcovy rodiny, zda přenesle svůj soukromý život do země původu nebo zvolí opuštění území a využije krátkodobé pobytu k návštěvě rodiny.
13. Dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců platí: *„Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.“*
14. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců dále platí: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení*

přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“

15. Zdejší soud nejprve uvádí, že výčet ustanovení právních předpisů uvedených v žalobě, k jejichž porušení mělo ze strany žalované dle žalobce dojít (§ 2, § 3, § 68 odst. 3 správního řádu), nelze považovat za řádné žalobní body, neboť žalobce neuvedl, v čem konkrétně porušení uvedených ustanovení spatřuje (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58), a proto se jimi soud v souladu s výše uvedenou judikaturou nezabýval.
16. Žalobcovy stěžejní námitky směřují proti nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, konkrétně, že správní orgány jednak ve vztahu k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobce nedostatečně zjistily skutkový stav věci, a jednak že tuto otázku nedostatečně posoudily.
17. K uvedenému je nutno především uvést, že v dané věci byl aplikován § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, u kterého zákon výslovně nepředpokládá zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobce. Na základě výsledků rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu lze však konstatovat, že pouze tato sama skutečnost ještě automaticky neznamená, že by správní orgány nebyly vůbec povinny se dopady svého rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce zabývat. Soudy jsou známa žalobcem citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (ze dne 16. 3. 2020, sp. zn. 5 Azs 404/2019, ze dne 17. 4. 2020, sp. zn. 5 Azs 94/2019, a ze dne 18. 5. 2020, sp. zn. 5 Azs 28/2020), neztotožňuje se však se způsobem výkladu v nich obsažených závěrů, které žalobce ve své žalobě a ve vyjádření v rámci jednání před soudem představil. Podepsaný soud se při hledání obecně platného východiska, jakým způsobem přistupovat ke zkoumání dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce za situace, kdy sám zákon toto zkoumání nevyžaduje, opírá o závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, dospěl k následujícímu závěru, který byl převzat i do právní věty: *„Při rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je ve výjimečných případech třeba čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) aplikovat přímo. Za výjimečný lze považovat případ, v němž cizinec jednak vznese konkrétní námitku nepřiměřenosti rozhodnutí, jednak jím tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života není již na první pohled nemyslitelná či jen zdánlivá.“* Činí tak proto, že právě jen obecně platná a uznávaná východiska v tomto směru mohou představovat žádoucí základ právní jistoty cizinců-adresátů veřejné správy, tak potřebný transparentní podklad pro činnost správních orgánů, respektive pro následnou přezkumnou činnost správního soudnictví. Právě citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, představuje podle přesvědčení Krajského soudu v Plzni pomyslný základ pro další rozhodovací činnost správního soudnictví o této otázce. Vyplývá z něj především, že v některých výjimečných případech se § 174a zákona o pobytu cizinců neaplikuje na základě povinnosti stanovené tímto zákonem, nýbrž na základě čl. 8 Úmluvy. Nelze přehlédnout, že v judikatuře Nejvyššího správního soudu existují jisté rozdíly v názorech na to, zda mají správní orgány v těchto případech posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince *ex officio* či na návrh, či jak má být posouzení této otázky konkrétní. Z východisek rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu ve věcech týkajících se zrušení pobytu dle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců však vyplývá, že správní orgány jsou povinny otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí zkoumat

v těch případech, kdy to účastník řízení namítne a kdy tvrdí konkrétní důvody, pro které má za to, že dopady rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života jsou nepřiměřené. Hloubka, intenzita a kvalita posouzení dopadů rozhodnutí správním orgánem je do značné míry závislá na tom, jak konkrétní skutečnosti, které by mohly nepříznivý a vážný dopad způsobovat, účastník řízení tvrdil, a jaké k prokázání těchto skutečností navrhoval důkazy (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 2. 2020 č. j. 1 Azs 450/2019-31, ze dne 12. 12. 2019 č. j. 10 Azs 310/2019-32, ze dne 23. 12. 2019 č. j. 10 Azs 262/2019-31). Jinak řečeno, jestliže skutečnosti, které by mohly do života žalobce zasáhnout, byly tvrzeny velmi kuse, neurčitě a paušálně, pak stačí, když se s nimi správní orgány vyrovná v té samé míře obecnosti či konkrétnosti tak, jak sám tvrdil účastník řízení. Pokud účastník řízení sám v případech, kdy se přiměřenost dopadů rozhodnutí do života cizince posuzuje přímo dle čl. 8 Úmluvy, neuvádí dostatečně konkrétní skutečnosti, neoznačuje důkazy k prokázání svých tvrzení, nebo neuvádí, co má být těmito důkazy prokázáno, nelze správním orgánům vytýkat, že se posouzením dopadů rozhodnutí podrobněji nezabývaly. Není na správním orgánu, aby sám zjišťoval všechny možné rozhodné skutečnosti, protože ty jeho vlastní činností ani nemohou být bez součinnosti s účastníkem řízení dostupné či zjistitelné; naopak je na účastníkovi řízení, aby takovéto skutečnosti správnímu orgánu předestřel a podpořil je náležitými důkazními návrhy. Lze tedy shrnout, že účastník řízení musí tvrdit všechny rozhodné skutečnosti a správní orgán je povinen se s předestřenými tvrzeními řádně vypořádat.

18. V projednávaném případě je nutno konstatovat, že žalobce uvedl první tvrzení o tom, že rozhodnutí může mít nepřiměřený dopad do jeho rodinného a soukromého života až po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí v rámci svého vyjádření ze dne 10. 9. 2019. Učinil tak však jen zcela obecnými, na velmi nízké úrovni konkretizovanými tvrzeními omezenými na to, že případné zrušení jeho trvalého pobytu by mělo fatální dopad do soukromého a rodinného života jeho a jeho rodiny a dále na to, že nezletilá dcera je na žalobce velice závislá a případné jejich odloučení by mohlo zasáhnout její řádnou socializaci. Žalobce tedy zcela opomněl uvést, v čem konkrétně by měl tvrzený fatální dopad rozhodnutí spočívat, v čem konkrétně tkví tvrzená závislost dcery na jeho osobě a jakým konkrétním způsobem by měla být ohrožena její socializace. Tato tvrzení přitom nemůže z povahy věci konkretizovat správní orgán, jedná se tu o skutečnosti pocházející z intimní sféry dotčených osob, přičemž každá individualita může případný zásah spočívající ve zrušení povolení k trvalému pobytu jiného člena rodiny pociťovat jinak. Žalobce přesto na specifikaci svých tvrzení rezignoval, spokojil se jen s jejich nekonkrétním vymezením. To pak doprovodil v podstatě bez ladu a skladu důkazními návrhy na výsledcích svých, své manželky a zpracování stanoviska OSPOD, opět aniž by uvedl, jaké konkrétní skutečnosti by z těchto důkazních návrhů měly vyplynout. Takové důkazní návrhy ovšem již proto není možno považovat za řádně učiněné; důkazy se vždy navrhují k určitým tvrzením a z těchto návrhů musí být patrné, co má být tím kterým důkazem prokázáno. Tyto procesní notoriety přitom musely být žalobci známy, příslušné vyjádření ze dne 10. 9. 2019 již podal jeho zástupce, advokát Mgr. Petr Václavek, tedy právní profesionál (poté, co se 2. 9. 2019 seznámil s obsahem správního spisu; měl tedy dostatečný časový prostor na přípravu dostatečně konkrétní argumentace). Nic na této situaci nezměnilo ani odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, v němž se opět žádná konkrétní tvrzení týkající se žalobcovy situace nenacházejí, pouze je napaden způsob, kterým se správní orgán I. stupně s dopady rozhodnutí do žalobcových soukromých a rodinných poměrů vypořádal.

19. Přestože, jak už bylo řečeno, ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců neukládá posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů, je ze shora řečeného patrné, že správní orgány obou stupňů k tomuto posouzení v projednávaném případě přikročily, a to právě na podkladě tvrzení, která žalobce sám prezentoval. Z hlediska shora citovaných judikatorních závěrů tak učinily nepochybně správně. Správní orgán I. stupně při svém hodnocení dopadů rozhodnutí do žalobcových soukromých a rodinných poměrů žalobce vyšel ze zjištění jeho osobních poměrů v trestních rozsudcích, jimiž byl odsouzen, z obsahu cizinecké evidence a rovněž i z vlastních tvrzení samotného žalobce. Tímto způsobem zjištěné skutečnosti ve svém rozhodnutí hodnotil mimo jiné na podkladě závažnosti žalobcem spáchaného trestného činu a veřejného zájmu společnosti na pobyt odsouzených osob-cizinců v ČR, zabýval se čl. 8 Úmluvy, judikaturou českých soudů i judikaturou Soudního dvora EU. Po posouzení těchto okolností a žalobcových tvrzení dospěl k závěru, že se o zásah do života žalobce jednat bude, ale tento nebude nepřiměřený, přičemž poukázal i na dobu žalobcova věznění (více než 4 roky), po kterou již žalobcova rodina musela snášet odloučení, a to výlučně z důvodů na straně samotného žalobce.
20. Žalovaná se s tímto závěrem správního orgánu I. stupně ztotožnila a navíc uvedla, žalobce je dospělý, zdravý, v produktivním věku, který by měl být schopen se o sebe i o rodinu postarat i mimo území ČR. Žalobcem popsané rodinné vazby samy o sobě nesvědčí o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Dále poukázala na to, že žalobce je podruhé rozvedený, v ČR má sice nezletilé dítě, ale to samotné není důvod pro tvrzení o nepřiměřenosti. Ve své domovské zemi má syna. Je zřejmé, že i přes dlouhý pobyt v ČR se žalobce do společnosti plně neintegroval. Žalobcova rodina v důsledku odsouzení žalobce k nepodmíněnému trestu odnětí svobody již zažila odloučení, se kterým se musela vyrovnat, a lze tak předpokládat že v případě vycestování žalobce mimo území se s odloučením rodina vyrovná i nadále. Žalovaná hodnotila i požadavek Úmluvy o právech dítěte, která připouští i oddělení dítěte od rodičů, a to v článku 9 odst. 3, kdy právo opustit kteroukoli zemi podléhá pouze takovým omezením, které stanoví zákon a která jsou nutná pro národní bezpečnost, veřejný pořádek, veřejné zdraví nebo morálku nebo práva a svobody druhých. Z uvedeného vyplývá, že správní orgány vzaly v úvahu při svém rozhodování všechny relevantní okolnosti konkrétního případu, přihlédly ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, a s tvrzeními žalobce se vypořádaly způsobem odpovídajícím konkrétnosti těchto tvrzení. Podle názoru Krajského soudu v Plzni totiž nemůže povinnost správních orgánů posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů cizince (ať už vyplývající přímo ze zákona, nebo aktivovaná na základě tvrzení účastníka správního řízení skrze mezinárodněprávní závazky České republiky) spočívat v tom, že se na správní orgán přenese břemeno pátrání po všech možných důvodech, pro které by snad mohlo být rozhodnutí nepřiměřené. Jak už soud vyložil shora, právě v otázce přiměřenosti dopadů do soukromých a rodinných poměrů musí mít hlavní slovo sám cizinec, který jediný může vylicit okolnosti tvořící jeho soukromé a rodinné poměry tak, aby bylo zřejmé, v čem konkrétně nepřiměřenost dopadů určitého rozhodnutí spatřuje. Správní orgán sám musí pochopitelně přihlédnout k těm okolnostem, které vyplývají ze spisu; není však jeho povinností vlastní pátrací činností dotvářet příslušná skutková tvrzení za tohoto cizince. Jinými slovy řečeno, povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů v sobě neobsahuje povinnost všechny skutkové okolnosti do důsledků *ex officio* vyšetřit; takový požadavek by byl absurdní, neboť správní orgány nedisponují nástroji, kterými by mohly právě tyto často až intimní skutečnosti zjišťovat, navíc by taková povinnost otevírala příliš širokou

možnost pro případné procesní obstrukce. Odhlížet v tomto směru není možno od obecné povinnosti účastníků správních řízení prokazovat správním orgánům součinnost, jak stanoví § 50 odst. 2 věta druhá správního řádu, ani jejich povinnost označovat důkazy na podporu svých tvrzení stanovenou v § 52 správního řádu.

21. V návaznosti na žalobní námitku, že správní orgány pochybily, pokud zamítly žalobcův návrh na provedení důkazů (výslech manželky a dcery, případně vyžádání si stanoviska OSPOD) soud uvádí, že se s názorem žalobce neztotožňuje. Žalobce totiž neuvedl žádné skutečnosti, které by měly být navrhovanými důkazy prokazovány. Dle názoru soudu by byl za takové situace účastnický výslech (případně výslech jeho rodinných příslušníků či vyžádání stanoviska OSPOD) provedený za účelem prokázání žalobcových tvrzení, v situaci, kdy žalobce žádné konkrétní zásahy do života netvrdil a jen poukazoval na existenci rodinných vazeb, rovněž nadbytečný. Správní orgány totiž s rodinnými vazbami žalobce pracovaly a posuzovaly je, neboť se o nich dozvěděly z cizineckého informačního systému, měly je za prokázané a nebylo o nich sporu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2018 č. j. 9 Azs 94/2018-34, či ze dne 19. 10. 2016 č. j. 2 Azs 147/2016-30). Provedení výslechu účastníka řízení nebo svědeckých výpovědí jeho rodinných příslušníků považuje stávající judikatura za výjimečný důkazní prostředek, který se má využít jen tam, kde nelze rozhodné skutečnosti zjistit jiným způsobem nebo kde vyvstane potřeba postavit najisto určité sporné skutečnosti (např. dle rozsudku NSS ze dne 11. 5. 2020, č. j. 3 Azs 93/2018-34, odst. 18). Provedení výslechu účastníka řízení nebo svědeckých výpovědí jeho rodinných příslušníků považuje stávající judikatura za výjimečný důkazní prostředek, který se má využít jen tam, kde nelze rozhodné skutečnosti zjistit jiným způsobem nebo kde vyvstane potřeba postavit najisto určité sporné skutečnosti. Taková situace však nenastala, neboť správní orgány existenci rodinných vazeb nezpochybňovaly, a zmiňované námitce tedy nelze přitakat. Určité nedostatky je snad možné spatřovat v odůvodnění správního orgánu I. stupně, ve kterém k tomu uvedl jednak, že žalobce převádí nezákonně důkazní břemeno na správní orgán, přestože břemeno zde tíží žalobce, a jednak že není povinen přiměřenost v daném případě zkoumat. Jak z výše uvedeného výkladu vyplývá, takovéto odůvodnění nemůže obstát, neboť je liché. Tuto vadu však zdejší soud nepokládá za natolik závažnou, aby způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce totiž konkrétněji netvrdil, co chce navrženými důkazy prokazovat, a samotná existence rodinných vazeb byla prokázána z cizineckého informačního systému a správní orgán ji nespороval. Rozhodnutí o neprovedení navržených důkazů je tedy věcně správné.
22. Nelze přisvědčit ani žalobcově námitce, že se správní orgány musí vždy zabývat a posuzovat všechna hlediska, která vyjmenovává § 174a zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky, sice obsahuje výčet kritérií, které by měl správní orgán zvážit při rozhodování o pobytovém oprávnění cizince, avšak správní orgán nemusí v rozhodnutí vždy výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat jejich případný dopad na rozhodnutí, přestože jejich existenci v tom kterém případě nic nenasvědčuje. Postačí výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyšly najevo, a nikoliv i ty, které žádným způsobem nevyplývají z průběhu řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014 č. j. 8 As 109/2013-34 či ze dne 4. 4. 2019 č. j. 9 Azs 72/2019-32).
23. Z dosud uvedeného vyplývá, že správní orgány vzaly v úvahu při svém rozhodování všechny relevantní okolnosti konkrétního případu, přihlédly ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, a s tvrzením žalobce se vypořádaly způsobem odpovídajícím konkrétnosti těchto tvrzení. Soud proto nehodnotí jako důvodnou námitku, že nebyl dostatečně zjištěn

skutkový stav věci, stejně jako námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, v souvislosti s neposouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány akceptovaly rodinné vazby mezi žalobcem a rodinnými příslušníky, které považovaly za skutečné a připustily přitom, že do rodinného života žalobce bude negativně zasaženo, avšak tento zásah hodnotily jako přiměřený. Soud tento závěr správních orgánů považuje za správný.

24. Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žádnou žalobní námitku žalobce důvodnou, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

25. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 27. května 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu